

καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦτον ἐντροπὴ νὰ γίνῃ ἡ θυγάτηρ τῆς ὑπηρετίς ἐνῷ ἐδύνατο νὰ ἐκλέξῃ τὸν ὠραιότερον καὶ πλουσιώτερον νέον τοῦ χωρίου. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς πρώτης φορὰν ἐπὶ τῆς ζωῆς των δὲν κατώρθωσαν νὰ συμφωνήσωσιν, ἐφιλονείκουν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ μὲν συγκατετίθεντο, οἱ δὲ ὄχι· ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅλοι ἦσαν συγχυσμένοι καὶ τεταραγμένοι εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πατὴρ ἐνθυμεῖτο ὅτι ἐν καιρῷ δυστυχίας ἡ Κ. Δατοῦρ, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ τὸ ἐνοίκιον ἔστειλε μάλιστα εἰς αὐτὸν ἕνα σάκκον μὲ τάλληρα, εἶπε νὰ σιωπήσωσιν ὅλοι καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ ἡ κόρη του.

Ὅτε ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔξευξαν τὸ ὄχημα, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ φέρῃ τὴν Μαργαρίταν εἰς Chartres, ὅπου θὰ ἐπέβαινεν εἰς δημοσίαν ἄμαξαν. Ἐδωκαν εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἐν ἀφρονίᾳ· ἐμπροσθεν, ὀπισθεν καὶ ἄνωθεν τοῦ ὀχήματος ἦσαν πλῆθος κυτίων· διότι οἱ γονεῖς τῆς ἡθελον νὰ φανῇ ἡ κόρη των ἀξιοπρεπῶς εἰς Παρισίους. Ἡ Μαργαρίτα ἀπεχαιρέτισεν ὅλους, καὶ ἐνῷ ἡτοιμάζετο ν' ἀσπασθῇ τὴν πατέρα τῆς, ὁ ἐφημέριος ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ὡμίλησε πατρικῶς περὶ τοῦ ταξιδίου, περὶ τῆς ζωῆς τῆς καὶ περὶ τῶν κινδύνων εἰς τοὺς ὁποίους θὰ εὕρισκετο. «Ἐγὼ πάντοτε τὴν αὐτὴν φρόνησιν, εἶπεν ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς περὶ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του, διότι αὐτὴ εἶνε πολυτιμότερος θησαυρὸς· κάμε τὸ χρέος σου καὶ ὁ Θεὸς ὑάφροντίσῃ διὰ τὰ λοιπὰ.»

Ὁ Πιεδλὲ, εἶχε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ καὶ δὲν ἐνόησε καθαρὰ ὅλον τὸν λόγον τοῦ ἐφημερίου· ἐνπηκαλίσθη τὴν κόρην του, τὴν ἐφίλησε, τὴν ἀφῆκεν, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἐξανεφίλησεν· ἡθελε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἀπὸ τὴν ταραχὴν δὲν τὸ κατώρθωσε.

— Φύλαξε καλὰ, κόρη μου, εἶπε τέλος πάντων, τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀγίου ἐφημερίου καὶ φρόντισε μὴ τὰς παραβῇ.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημα καὶ ὁ ἵππος ἡτοιμαζέτο νὰ ἀναχωρήσῃ, ὅτε ἠκούσθη τόσον δυνατὸς κλαυθμὸς ὥστε ὅλοι ἐστορέψαν. Καὶ στραφέντες παρετήρησαν μικρὸν παιδίον, δεκατεσσάρων σχεδὸν ἐτῶν τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον παρατηρήσει ἕως τότε. Τὸ παιδίον τοῦτο ὠνομάζετο Κωνσταντῆς, καὶ ἡ τέχνη του δὲν ἦτο πολλὰ εὐγενής, διότι ἐφύλαττε κούρκους. Ἠγάπα ὅμως περιπαθῶς τὴν Μαργαρίταν, ὄχι ἐρωτικῶς ἀλλὰ φιλικῶς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μαργαρίτα ἠγάπα τὸ ταλαίωπρον αὐτὸ, καὶ πολλάκις τῷ εἶχε δώσει κεράσια καὶ σταφυλὴν διὰ νὰ μὴ φάγῃ ξηρὸν τὸν ἄρτον του. Καὶ ἐπειδὴ τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο εὐφυὲς, ἡ Μαργαρίτα τὸ ἐδίδασκε τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα ἤξευρε· καὶ ὡς ἔχοντες καὶ οἱ δύο σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ἀφ' οὗ ἐτελείονε τὸ μάθημα καὶ διδασκάλισσα καὶ μαθητὴς ἐπαιζον. Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Κωνσταντῆς ἐφόρει σανδάλια τὰ ὁποῖα τῷ εἶχε δώσει ἡ Μαργαρίτα, λυπούμενη νὰ τὸν ἐλάτῃ περιπατοῦντα γυμνοπόδην· ἰστάμενος ὀρθῶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αὐλῆς μεταξὺ τῆς κουρκικῆς ἀγέλης του παρετήρει τὰ σανδάλιά του, καὶ ἔχυνε τοῦ Πέτρου

τὰ δάκρυα. Ἡ Μαργαρίτα τῷ ἐνευσε νὰ πλησιάσῃ καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της· αὐτὸς δὲ τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸ πρόσωπόν του ὡς ἂν ἤθελε νὰ τὴν φιλήσῃ· ἡ Μαργαρίτα τὴν ἀπέσυρε καταδρεγμένην. Ἀπεχαιράτισε καὶ τελευταῖον τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸ ὄχημα ἀνεχώρησεν.

(Ἀκολουθεῖ.)

## ΔΙΑΦΟΡΑ.

— 000 —

**ΘΑΝΑΤΟΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΒΙΓΚΗ.**—Μαθὼν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος ὁ Α'. τὸν θάνατον τοῦ ἐν τῇ Αὐλῇ αὐτοῦ περιωνύμου ζωγράφου Λεονάρδου Βίγκη, ἐγένετο περίλυπος· ὅθεν οἱ περὶ αὐτὸν Αὐλικοὶ καὶ μεγιστάνες, θελοντες νὰ παρηγορήσωσιν αὐτόν, τῷ ἔλεγον ὅτι δὲν ἀρμόζει νὰ θρηνῇ τὸν θάνατον ἀνδρὸς μικρᾶς καὶ ποταπῆς καταγωγῆς. Εὐγενεῖς καὶ πρίγκηπες, ἀπεκριθὼν ὁ νουνεχὴς βασιλεὺς, δημιουργῶ καθ' ἡμέραν ὄσους καὶ ἂν θέλω, ἀλλ' ἄλλον Λεονάρδον Βίγκην μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ πλάσῃ, αὐτὸς μάλιστα ὅστις δὲν πλάσσει τοιούτους ἀνδρας συνεχῶς.

**ΟΙΝΟΣ EST EST.** Παρὰ τὴν πόλιν Βιτέρβου κεῖται ὁ λόφος Montefiascone, ὅπου γίνεται ἀξιόλογος τις οἶνος γνωστὸς ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν est, est, (ἐστι, ἐστι), ἣν, ὡς λέγουσιν, ἔλαβε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος, ὅτε Γερμανὸς τις καταλύσας ἐν τινι ξενοδοχείῳ τοῦ Βιτέρβου, καὶ δοκιμάσας τὸν οἶνον αὐτόν, τοσοῦτον κῆχαριστήθη, ὥστε ἅμα πίνων τὸ ποτήριον ἡρώτα λατινιστῇ, (ἀγνοῶν τὴν ἰταλικὴν) ἂν ὑπῆρχεν est, est? καὶ ἄλλος· ἠκολούθει δὲ πίνων κατὰ κόρον μέχρις οὗ ἀπεδίωσεν· τοῦτου ἕνεκα ὁ ὑπηρετὴς αὐτοῦ ἀνήγειρεν αὐτῷ μνημεῖον σωζόμενον ἔτι, καὶ φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιτύμβιον λατινικὴν ἐπιγραφὴν·

Est, est, est, per nimium est

Hic Jon. de Fug. Dominus meus mortuus est.

A. MCCCXIII.

**ΓΕΩΦΑΓΟΙ.** Οἱ Ὀτομάχοι (Otomaches), λαὸς βαρβάρων καὶ ἰχθυοφάγος τῆς Ἀμερικῆς, ὅστις κατοικεῖ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μάτα καὶ Ἀποῦρε, μὴ δυνάμενοι ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς κατ' ἔτος μῆνας ἕνεκα τῆς πλημμύρας τῶν ποταμῶν νὰ προμηθευθῶσι τοὺς πρὸς τροφήν ἀναγκαζοῦντας ἰχθῦς, τρώγουσιν εἶδος λιπαρᾶς γῆς χωρὶς ποτῶς νὰ βλαφθῇ ἡ ὑγεία αὐτῶν. Καὶ ἄλλοι ὡσαύτως ἐκ τῶν βαρβάρων τῆς Ἀμερικῆς λαὸν μεταχειρίζονται τὴν γῆν πρὸς τροφήν, ὥστε δικαίως καλοῦνται γεωφάγοι.

I. ΔΕΚΙΓΔΑΛΛΑΣ.